

ДИТЯЧИЙ ТЕАТР

РОЛЯНИК

ЧОРНИЙ ДОЛЬКО

РОЛЯНИК

ЧОРНИЙ ДОЛЬКО

СЦЕНІЧНА КАРТИНА

ВИДАВНИЦТВО: «НАШИМ ДІТЯМ»

Накладом «Українського Слова»

Регенсбург — Мюнхен, 1946. — О. П. Д. Л.

Druck: Mittelbayerische Zeitung, Regensburg

ДІЯОВІ ОСОБИ:

Долько — хлопчик 7 років, Маруся — його сестричка
9 років, Гребінь, ІЦітка, Мило, Рушник, Поросятко.

ПРОЛОГ.

(Перед піднесенням занавіси, заповідач виходить на авансцену і говорить):

Любі і шановні гості! Хлопчики й дівчата!
Чи дозволите про Долька кілька слів сказати?
Долько, хоч великий виріс, вже й пора до школи,
Ні вмиватись, ні чесатись не любив ніколи.
Ноги в нього — ріпу сійте! Руки, мов в антипна,
Сам брудний таний та чорний і худий мов скрипка.
Не послухав ні матусі, не послухав татка,
Хоч уже подібний стався геть — до поросятка.

Як йому покажуть воду, хлопець гірко плаче,
А як миють силоміццю, аж під стелю скаче.
Плаче, скаче, репетує — «Вмру на злість вам» — каже,
Побіжить ось на дорогу, зараз в порох ляже.
Не походить в чистім біллі ані дві хвилини,
Плаття в нього 'все в болоті, в реп'ятах, у глині.
Вже такий химерний вдався той хлопчина зроду,
Що втівав би десь світами, як побачив воду.
Хлопчики усі й дівчатка добре Долька знали,
І його в селі усьому «чорний Долько» звали.
Аж якось одної ночі сон йому приснився,
І від того чорний Долько геть перемінився.
Що то був за сон? Цікаво, певне, всім вам знати?
Ми спробуємо на сцені все те показати.

ВІДСЛОНА.

(Сільська вулиця: оподалік хата, перед нею подвір'я, відгороджене від вулиці тином і ворітьми).

ДОЛЬКО: (крадеться хильцем з подвір'я, вилазить на ворота, зіскакує на вулицю і йде праворуч).

МАРУСЯ: (йде за ним навздогін, заглядає понад ворота на вулицю).

ДОЛЬКО: (сів на середині вулиці, розкарячивши ноги і пересидяється порохом).

МАРУСЯ: Дольку, де ти? Дольку, де ти? Чуєш, кличуть мати, Хочуть личенько умити, чисте плаття дати.

ДОЛЬКО: Е—во!

МАРУСЯ: Дасть тобі сорочку білу ще й зачеше гладко, ІЩоб не бігав ти нехарний, наче поросятко.

ДОЛЬКО: Е—во!

МАРУСЯ: Сором, хлопче! Не вмиватись дуже нездорово. Будь послушний! Пошануй же материне слово!

ДОЛЬКО: Е—во! Е—во й е—во! (Показав сестрі язик).

МАРУСЯ: (кликає в хату).

Мамо, мамо! Він не прийде! Й гадки не має, Всадився на дорозі й порох розсипає. (Побігла в хату).

(З хати виходять Гребінь, Щітка, Мило, Рушник, хлипають і втирають очі).

Зав'яжіть мені ще стрічку тут, під бородою —
Так, спасибі! Ну, тепер вже горде я собою.

ДОЛЬКО: А скажи, ти хто?

ПОРОСЯТКО: З тобою діла я не маю,

І таких, як ти, немитих знати я не знаю,
Навіть ратички тобі я не подам нізащо,
Бо, ти ж бачиш, я чистеньке, ну — а ти ледащо.

(Відвернулось і гордо відходить).

ДОЛЬКО: (стоїть ні в сих, ні в тих, переступає з ноги на ногу).

Ов, уже і поросята з мене, знай непкують,
Щодень пильно рильця миють, може ще й пудрують,
Ну, а я? Хіба я гірший?

(Рішуче). Ні, вже більш не буду.

Більш не хочу виправляти шишуру, серед броду.

(До Гребеня і інших).

Мій Гребінчику! Рушничку! Щіточко! Кохані!

Ви простіть мені всі кривди, вчинки всі погані.

Нате, мийте. не жалійте, мстіться, скільки влізе,

Поки з мене до крихітки бруд увесь не злізе!

(Друзі беруться радісно до діла. Біля воріт являється Маруся, весело сміється і плеще в долоні. Зліва являється Поросятко і говорить довірливо до глядачів).

ПОРОСЯТКО: Ну, тепер коли той Долько став, як інші люди,

Ратичку йому подати певно можна буде!

ЗАСЛОНА.

